

กิตติกรรมประกาศ

หากห้องนั่งเล่นเป็นพื้นที่ที่ทั้งส่วนตัวและกึ่งสาธารณะ หน้ากิตติกรรมประกาศตามธรรมเนียมปฏิบัติคงมีหน้าที่นั้นเช่นกัน เป็นพื้นที่ที่ผู้เขียนสามารถเปิดเผยตัวตนโดยไม่ต้องพึ่งระมัดระวังเหมือนในตัวเนื้อเรื่อง ไม่ต้องกังวลถึงความถูกต้องของเนื้อหา, ความสมเหตุสมผล, การทำให้ผู้อ่านคล้อยตาม หรือความสอดคล้องต้องกันของเนื้อหา ฯลฯ หรือกล่าวง่าย ๆ ว่าไม่ต้องกังวลต่อระเบียบวินัยทางวิชาการ

หลายวันหลายชั่วโมงของการนั่งเขียนนิพนธ์ หน้านี้เป็นหน้าที่ผู้เขียนรู้สึกปลอดภัยไปรงโล่งใจมากที่สุด เนื่องจากเชื่อได้ว่าไม่ต้องถูกแก้ไข ทว่าการเขียนนิพนธ์ที่ผ่านมาทำให้ผู้เขียนตระหนักถึงพลังอำนาจของการเรียนรู้ทางวิชาการ รวมถึงการฝึกฝนระเบียบวินัยทางความรู้ ดังที่ปรากฏในคำว่า Discipline ซึ่งแปลได้ทั้งเป็นเรื่องของวิชาความรู้ และเรื่องของระเบียบวินัย แล้วทั้งสองก็ไม่อาจแยกกันไม่ออกจริงๆ

ช่วงเรียนประถม หรือมัธยมผมอาจเจอกับไม้เรียว แต่การเขียนนิพนธ์เราไม่ต้องกลัวไม้เรียวแต่เรากลับวิตกกังวลเสียยิ่งกว่า ทำให้เราต้องบังคับตัวเองให้ทำตามหน้าที่ ทนเหง้าอีเป็นเวลานาน สนทนากับหนังสือและจอคอมพิวเตอร์ เข้ายันค่ำ ค่ำยันเช้า ถ้าใครก็ตามที่รู้สึกอึดอัดเหมือนถูกบังคับ ก็คงยังรู้สึกเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว แต่ถ้าใครโอนอ่อนไปตามระเบียบแบบแผนความรู้สึกเหล่านั้นก็จะเบาบางลง

อย่างไรก็ตามนั่นเป็นราคาที่เราต้องจ่ายเพื่อแลกกับการเรียนรู้ และระเบียบวินัยทางวิชาการ แม้ว่าวิชาความรู้เต็มไปด้วยกฎเกณฑ์ แต่ก็ไม่ใช่พื้นที่ที่ปิดตายสำหรับเรา งานเขียนยังคงเป็นการสร้างสรรค์และการฝึกฝน งานเขียนชิ้นนี้ได้รับความกรุณาในการเรียนรู้จากอาจารย์หลายท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์ปริตดา เฉลิมเผ่า กอนันตกุล ที่ให้คำแนะนำชี้แนะและให้ข้อคิดที่สำคัญ, อาจารย์ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร ผู้เป็นแบบอย่างของนักวิชาการ และอาจารย์ปฐมฤกษ์ เกตุทัต ที่ได้ให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มกำลังตลอดเวลา รวมทั้งคุณปฏิพัทธ์ พุ่มพวงแพทย์ ผู้แนะนำให้ผมรู้จักเมืองอยุธยา, อาจารย์ปัญญา น้าเพชร, คุณถาวร สุขริน, คุณลลนา วีระวัฒน์ และคุณถวิล ผาสุขหัส

ที่สำคัญยิ่งของงานชิ้นนี้ลุล่วงไปได้โดยดีบ้างไม่เต็มบ้าง ด้วยน้ำใจของเพื่อนๆ มากมายหลายคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือ โดยเฉพาะเล็กและทิพย์ที่ช่วยลงภาคสนามและถ่ายรูป สองคนนี้นับว่ามีคุณูปการสำหรับผมยิ่ง รวมทั้งเพื่อนคนอื่นๆ ทั้งไข่, หนอย, เสย, ภู, แมว, พี่จ้อย, โต้, เบญ และเซอร์

สุดท้ายต้องขอบพระคุณพ่อแม่ของผมเองที่เปิดโอกาสให้กับลูกๆ เสมอ ในการแสวงหาตัวตนและทางเลือกของตัวเอง